

Literární soutěž

Této soutěže s tématem „**O čem se mi snívá**“ se zúčastnilo 6 žáků (Denisa Majdanicsová ze 6. A, Lenka Víchová ze 7. B, Šárka Škrobánková z 8. A, Michaela Dušková z 8. A, Adéla Střížíková z 9. B, Zdeněk Vyležich z 9. B) s osmi texty.

Všichni zúčastnění se tématu zhostili zajímavě; byly zastoupeny např. pohádkové příběhy, text psaný formou dopisu i tři básně.

Porotu tvořili učitelé českého jazyka, byla udělena tato první místa:

**V kategorii PROZA Zdeněk Vyležich z 9. B za text O čem sní pravý král,
v kategorii POEZIE Michaela Dušková z 8. A za básně Maska života a Nová cesta.**

Poezie

Maska života

Znáš ten pocit, když jsi na dně,
když nic nezvládáš tak snadno a hravě.
Když po nocích se pořád jen trápíš,
Když svoji lásku pomalu ztrácíš.
Když už tě nikdo nemá rád,
když už nemáš chuť se smát.
Když už by jsi nejradši skončila
a nikdy tohle všechno nezažila.
Když ti ostatní nemůžou pomoci
a myslí si, že je to hloupost.
Když na něho myslíš každý den
a doufáš, že se ti splní tvůj tajný sen ...
... „Nepustit ho a být s ním navždy“
„Miluji tě“ umí říkat každý,
však dokázat to je velmi těžké
láska a přátelství jsou velmi křehké ...
Když dnes je to horší než včera,
když vyslyší tě jenom stěna,
To už je důvod pro pláč.
Však nasad' si svůj kouzelný plášť,
nahod' úsměv aspoň raz
a všechno zlé navždy smaž.
(Michaela Dušková, 8. A)

Nová cesta

Nestalo se to dávno, stalo se to teď.
Všichni se usmívají, jen mi se hrouť sen.
Všichni mi říkají „ser na to“,
ale já smysl života pomalu ztrácím.
Všichni mi říkají „netrap se zlato“,
ale já se uvnitř trápím.
Všichni mi říkají „nestojí ti to za to“,
ale já o tom pořád sním.
Všichni mi říkají „to bude dobrý“,
ale nikdo neví, jak moc to bolí.
Cítím jen bolest, smutek a žal,
uvažuji nad tím, proč mi to život vzal.
Proč mi vzal ty chvíle, co jsme se spolu smáli
a při sobě vždycky stáli,
ty chvíle skončily příliš brzy
po tváři mi stékají studené slzy.
Vrací mi vzpomínky na všechno pěkné..
na ty doby, kdy nám přišlo všechno směšné.
Jenže už je to pryč.
Prostě se to stalo, asi to tak má být,
za každou tmou se skrývá něco víc.
Vždycky se najde nějaká věc,
která ti pomůže zapomenout.
I pád na hubu je krok vpřed,
jen musíš najít sílu zvednout se.
Musíš vstát a pokračovat v cestě,
i když se ti zrovna nechce,
protože vždycky se najde pro co žít
a tenhle život by byla škoda si vzít...
(Michaela Dušková, 8. A)

Jednou za sedmero horami, osmero údolími a devíti jezery se nacházelo ohromné království. Království vládl velice moudrý král. Vládl dlouho a spravedlivě, avšak jeho život pomalu končil. Ke své smrtelné lóži si nechal přivést tři nejvěhlasnější čaroděje z celého světa. Nežádal chamtivě věčný život, jen ho velice zajímalo, který ze synů bude nejvhodnější jako dědic trůnu. Rozestoupili se kolem postele a začali věštit. První čaroděj: „Nechť posvátné kyvadlo z řeckých Delf promluví a ukáže.“ Druhý čaroděj: „Kyvadlo snadno ovlivní, jde, tudíž nejvhodnější budou hvězdy – ano, ať hvězdy prozradí své tajemství.“ Třetí se chvíli odmlčel, poté chladně řekl: „Ano, pravdu oba mají, však potřebujeme vidět, jak každý se jméním naloží. Tudíž doporučuji snění.“ Král přemýšlel a odsouhlasil poslední možnost. Snění.

Všechny tři syny nechal napít lektvaru, potom odešli spát. Společně s čaroději sledoval v křišťálových koulích jejich sny. Rostislav, prvorozený syn, všechno utratil za šperky a drahé kamení. Alexander, druhorozený syn, vyhlásil ostatním státům válku. Utrpěl několik velkých porážek, proto království strádalo. Václav, nejmladší, všechno zachoval, ba i udělal důležité změny ve správě, které vedly k prudkému rozvoji vzdělanosti a spokojenosti obyvatel.

Král byl nesmírně potěšen se třetím synem. Ustanovil ho svým nástupcem. Čaroději přikázal, aby je schopnosti snít zbavil. Posléze král vydechl naposledy. Čaroděj učinil, jak vladař přikázal, ale nejmladšímu synu jasnovidectví nechal, aby vládl dlouho a spravedlivě.

O deset let později

Království za sedmero horami, osmero údolími, devíti jezery bylo nejkrásnější na celém širém světě. Nebyl nikdo, kdo by neslyšel o chrabřím, čestném, spravedlivém králi Václavovi. V jeho zemi krásné, úrodné bylo všeho dostatek a hojnosti. Všichni žili spokojeně. Až do doby, kdy přitáhl Alexander se svým vojskem se pomstít bratru Václavovi a získat jeho nesmírné bohatství. Rostislav, první syn, již před mnoha lety odešel do ciziny jako poustevník hledající slávu. Druhý syn, Alexander, právě stojí před branami největšího města Giganta Abies Alba.

Václav stojí v okně svého bílého paláce a dívá se ven na ohromné vojsko bratra. Nechce zapříčinit střet velkých armád. Přemýšlí. Toto obléhání trvá již druhým dnem. Chystá se sejít dolů a vyjednávat. Opouští bránu města. Je naprosté ticho. Všichni nedočkavě čekají na výsledek. Pomalu jde blíž k nepřátelským vojskům. Nyní stanuli oba bratři tváří v tvář. „Otevři brány města, vydej mi všechny poklady tvé říše a poklekni přede mnou. Poté ušetřím království našich otců.“ začal Alexander. „Tohle je naprosto nepřijatelné.“ odvětil Václav. „Máš poslední den na rozváženou. Poté vezmu město útokem!“ Po tomto rozhovoru se oba rozešli. Václav měl neskutečnou výhodu. Snění. Pokládal si otázky. Jak se vyrovnat s tolikati protivníky? Jak neutralizovat početní znevýhodnění?

Věděl, že ve spánku nalezne odpověď. Za tento dar nikdy nepřestal být vděčný. Uložil se ke spánku. Zavřel oči, uvolnil tělo. Začíná se vznášet, nemůže se pohybovat. Do očí mu vletěla silná záře. Chvíli trvalo, než vydržel tak silnou zář. Poté uviděl beránka, který měl zlatou vlnu. Za ním kousek opodál stál hrozivý drak. Měl sedm hlav. Z úst mu šlehly plameny. Pouhý pohled do očí vzbuzoval

hrůzu. Začal se vzdalovat od draka. Najednou celý propocený se vzbudil v posteli.

Už bylo ráno. „ Mám to! To je ono!" zavolal Václav už z postele. Právě jde do knihovny hledat svitky o zlatém rounu. Mám to. Pomyslel si. „ Ať zavolají Alexe před brány, jeho konec se blíží." řval na komorního Protka. Václav vykročil před bránu, kde již čekal jeho bratr. Přistoupil k němu. „ Když opustíš mou zemi a ušetříš mé poddané, řeknu ti, kde se nachází nesmírný poklad." „ Nic, vůbec nic nemůže vyvážit tvou prohru!" odpověděl Alexander. Václav se na chvíli odmlčel. „ Slyšel jsi o zlatém rounu? Kdo ho získá, dostane se mu největší slávy. Kdybys zničil mé město společně s královstvím, byl by to další úspěch, ale ukrást zlaté rouno, nehlídané, to by teprve byl um." Očividně promluva zaujala. „ Dobrá, však půjdeš se mnou mi cestu ukázat." Ledy se daly do pohybu. Václav se vydal společně s bratrem a jeho vojskem do hor. Tři dny a tři noci bloudili. Naštěstí čtvrtým dnem jejich utrpení skončilo. Stanuli před horou.

„ Tak tohle je ta slavná jeskyně? Taková obyčejná? Tse, to bude hračka." začal Alexander opovrženě. Měl pravdu. Vchod do jeskyně nebyl vůbec upravený, zčásti ještě zavalený kamením. „ Neboj se, uvnitř tě čeká velké překvapení," opáčil Václav. Vešly dovnitř. Nebylo slyšet nic podezřelého. Alexander zatím netušil, co ho uvnitř čeká. Došli na rozcestí, kde byly tři různé chodby. „ Kam teď?" Václav chytře využil příležitosti „ Dobrá, pošli část mužů do první, část do druhé a my dva půjdeme tudy." Bratr ho na slovo uposlechl. Nevěděl, že tohle bude konec všech jeho mužů. Vydali se na cestu.

Jednotka, která vešla do prvních dveří, začala brzy litovat. Vešli přímo do brlohu nebezpečného draka. Než stihli cokoli učiniti, drak je sežehl. Okamžitě se rozletěl do druhé chodby, kde hledala druhá část armády. V okamžiku, kdy ho spatřili, zbyl z nich jenom doutnající uhlík. Mezitím oba bratři postupovali k vytčenému cíli. Najednou začala teplota uvnitř prudce stoupat. Co to asi bude? Pomyslili si v duchu. Vešli do velké síně osvětlené jenom ohněm. Uprostřed stál sloup, na jehož vrcholu vlálo zlaté rouno. „ Mám to!" zaradoval se Alexander, Z ničeho nic přiletěl ohromný drak. Jeho kůže byla rudě červená. Pohled do očí je ještě strašivější než ve snu.

Drak si všiml malé korunky na Václavově hlavě. „ Ty jsi král?" otázal se. „ Ano jsem král tohohle království a toto je můj bratr," odpověděl bez váhání, „ tímto tě velectěný draku žádám, abys nám dal zlaté rouno." Je mi velice líto. Nemohu." Alexander tasil meč. „ Když mi ho nedáš, tak já si ho vezmu!" a usekl drakovi jednu ze sedmi hlav. Než se podruhé rozmáchl, je spálený na škvarek. „ Děkuji ti, opět jsem ti zavázán." Uklonil se král drakovi.

„ Můj králi, nemáš vůbec za co." Jak král zvedl hlavu, objevil se před ním čaroděj. Čaroděj, ten který mu před desíti lety nechal schopnosti, ten který jednou a naposled porušil královský příkaz jeho otce. „ Děkuji ti, za to, jak zde celá desetiletí hlídáš rouno. Někdy zas přijdu. Sbohem." Václav odešel zpět do svého domova. Do města Giganta Abies Alba.

Jeho vítězství nad chamtivým bratrem se rozneslo do všech krajů. Nikdo se neopovážil od té doby na mírumilovné království zaútočit. Žili ve spokojenosti, lásce a radosti. Král Václav se oženil, našel novou královnu a měl tři syny. Ale tohle je jiný příběh.

(Zdeněk Vyležich, 9. B)

Výběr z dalších žákovských prací

O čem se mi snívá

Je to jak veselí, jako úsměv, něco v našem hlase, co v nás vyvolává říct:

„Pojď“ a co nám dává dobrý pocit ...

*Když slunce tiše zapadlo a den se do tmy ponořil, zdál se mi sen,
co by mi snad ani nikdo nevěřil. V té době, a nebylo to tak dávno,
se žilo životem, o jakém se nám dívkám už mnohdy snad zdálo.*

Byla to noc, co dlouhý příběh měla, ale já ho ovšem celý protančila.

*Byla to noc roku 1916 a já byla na plese,
v zámeckém impériu, co skvostem jen nesl se.*

*Byla jsem na plese a tančila v šatech jako z pohádky, v těch šatech,
co byly ještě hezčí než od Popelky.*

Sál se houpal s písní tou a den se loučil, jak slábl tmou.

Páry tančily a smích tu zněl, jak v dobách, kdy největší slávu měl.

Však sláva dní, zář a zář, ztrácí lesk a vše zdání.

Věra v nás ale zůstat má, zbývá jen vzpomínání ...

Adéla Střížiková, 9. B

Sny Země - Nezemě

Když jsou děti malé, jejich sny jsou nevinné, roztomilé, mnohdy ani nedávají smysl. Ale když děti dospívají, vlivem televizních filmů a rozvíjející se fantazie jsou jejich sny skutečnější. Vždycky to tak nebylo. Jediné filmy, které naši rodiče ještě za komunismu sledovali v jakémkoliv věku, byly typu „Se Sovětským svazem na věčné časy.“ Tím jejich dětské sny zůstávaly pořád netknuté. Ale teď je každý poznamenán skutečným světem, skutečným životem. Sny bývají různé, většinou navazují na myšlenku ze dne. Snů se rozhodně nikdy nemusíme bát, protože z nejhoršího se přece vždycky dá probudit a spát dál. Lidé beze snů by ztratili i to nejmenší, co v nich z dětí zbylo. Sny závisí na vaší vlastní představivosti. Když usnete, jdete do jiného světa a jakkoliv je ten opravdový zlý a nespravedlivý, tenhle může být nádherný. Každý sen je takový malý výlet do „Země-Nezemě“.

Do úžasného světa, kde děti nedospívají, kde žijí víly a jen slůvko zpochybňující jejich existenci může jednu z nich zabít. Dostanete se tam, když věříte.

Denisa Majdanicsová, 6. A

Milé sny,

jsem Šárka Škrobánková. Píšu vám, protože chci poděkovat za to, že se mi zdáte a zároveň mám i několik připomínek. Poděkovat chci hlavně za to, že se v mých snech plní i ta nejtajnější přání. Nevím, kde jste se o tom dozvěděly, ale nejspíš vám to napovídal můj mozek. Připomínky mám hlavně na sny, kde vystupuje moje rodina, nebo mí kamarádi. Jednou po mém tatkově leželi zelení fosforeskující brouci s bílými fousy. A co teprve chudák babička, ta už by podle vás měla být dvakrát po smrti. Tím chci tedy naznačit, že mi vadí, když ubližujete nebo dokonce vraždíte mé známé. Také nechápu, proč tam pořád dáváte učitele a stresy se školou. Jako bych už toho tak neměla dost. Uvítala bych tedy méně depresivní sny. Uvedu příklad. Zrovna nedávno se mi zdálo o tom, že jsem nedokončila ani základní školu, skončila jako bezdomovec u popelnic a živila se odpadky. Stejně pořád nechápu, co mými chaotickými, nesmyslnými a nereálnými sny chcete říct. Vy sny jste velice zvláštní. Moc by mě zajímalo, odkud se berete? Nebo, jak pořád vymýšlíte takové hlouposti, které se mi zdají?

Doufám tedy, že se dočkám nějaké odpovědi, třeba i ve formě snu. Také doufám, že budou vyslyšeny mé prosby a připomínky a budou se mi zdát, jen ty nejkrásnější sny.

Vaše věrná odběratelka Šárka Škrobánková

